

Ιερομόναχος Σεραφείμ Αγιοπαυλίτης (1886-2 Απριλίου 1960)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Αγιοπαυλίτης, ένας των λαμπρών Αγιορειτών ηγουμένων του εικοστού αιώνα
Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Αγιοπαυλίτης, ένας των λαμπρών Αγιορειτών ηγουμένων του εικοστού αιώνα

Ένας των λαμπρών Αγιορειτών ηγουμένων του εικοστού αιώνα. Γεννήθηκε στο ωραίο χωριό Καλάτα της Κεφαλλονιάς το 1886, ο κατά κόσμον Νικόλαος Πανταζάτος. Στη μονή Αγίου Παύλου, όπου μόναζαν πολλοί συμπατριώτες του, ήλθε το 1909. Το επόμενο έτος εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε διάκονος. Το 1916 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος.

Το 1920 ανέλαβε ηγουμενικά καθήκοντα. Στον ενθρονιστήριο λόγο του, απευθυνόμενος προς την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους, μεταξύ άλλων είπε: «Μεγίστην συγκίνησιν αγαλλιάσεως ησθάνθη η ψυχή μου εκ της αθορύβου ταύτης τελετής, ήτις ενεργήθη υπό αντιπροσώπων του αρχαιότερου σωματείου της οικουμένης γης, καθ' όν τρόπον είθισται απ' αιώνων εν τω θείω και ομοσπόνδω ημών πολιτεύματι, εν τω οποίω ήθλησαν καλλινίκως στρατιαί των ηρώων του πνεύματος και των προμάχων της Ορθοδοξίας και της εθνικής αποκαταστάσεως. Αλλά φοβούμαι εξ άλλου, αναμετρών τας ασθενείς δυνάμεις μου προς τους χαλεπούς και ασκητικούς αγώνας των ενταύθα αγωνισθέντων αγίων πατέρων, και τους πολιτειακούς αγώνας αυτών προς ανύψωσιν και εύκλειαν του θεοφυτεύτου τούτου τόπου, οίτινες εκοίλαινον τας παρειάς αυτών διά δακρύων και τα μάρμαρα διά γονυκλισιών και συγχρόνως εκ των επάλξεων απώθουν τους πειρατάς, τους

δυνάστας, τους σταυροφόρους, τους παπικούς, τους γενιτσάρους και τους άλλους, ους ήγεν ο μισόκαλος κατά της ακροπόλεως ταύτης του Θεού...».

Ιερομόναχος Σεραφείμ Αγιοπαυλίτης

Image not found or type unknown

Ιερομόναχος Σεραφείμ Αγιοπαυλίτης

Διετέλεσε επί μία τεσσαρακονταετία περίπου ηγούμενος της αγιοπαυλίτικης αδελφότητας. Εργάσθηκε σκληρά υπέρ του αγαπητού του κοινοβίου. Έκειρε πολλούς και καλούς μοναχούς. Διήυθυε επί δεκαετία το περιοδικό Άγιος Πάυλος ο Ξηροποταμίτης. Υπήρξε ένας της ονομαστής τριάδος των δραστήριων και αξιολόγων ηγουμένων. Οι άλλοι δύο ήταν: Γαβριήλ Διονυσιάτης και Βησσαρίων Γρηγοριάτης.

Μετά τριετή ασθένεια, που υπέμεινε αγόγγυστα, κατόπιν ημιπληγίας, ανεπαύθη εν Κυρίω στις 2.4.1960 ημέρα της Μεγάλης Παρασκευής. Λίγη ώρα πριν του

ανέγνωσε συγχωρητική ευχή ο Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης, μετά την Αποκαθήλωση. Κηδεύτηκε την ίδια ημέρα και στην εξόδιο ακολουθία του ήταν πλήθος ιερομονάχων και μοναχών. Ο συνέκδημός του Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης, συγκινημένος, είπε κατ' αυτή: «Ο πανάγαθος Θεός, ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, παρέλαβεν εξ ημών σήμερον τον σεβαστόν μας Γέροντα και καθηγούμενον, ίνα τον επαναπαύση μετά των μακαριστών πατέρων. Τον παρέλαβε κατά την αιδέσιμον ταύτην ημέραν, εν η συνετρίβησαν αι πύλαι του Άδου και ηνοιχθη η θύρα του Παραδείσου εις το ανθρώπινον γένος το πιστεύον εις τον Τριαδικόν ημών Θεόν. Τον παρέλαβεν εκ των κόπων της πολυμόχθου σαρκός, ίνα τον αναπαύση εις τα σκηνώματα εκείνα τα αγαπητά όπου ούκ έστι λύπη, οδύνη και στεναγμός. Τον παρέλαβεν αφού πρώτον εν τη απείρω αυτού αγαθότητι τον απεκάθηρεν ως χρυσόν εν χωνευτηρίω διά μακροχρονίου δοκιμασίας, ίνα διά της ής επεδείξατο ιωβείου υπομονής απαλειφθή παν ίχνος ανθρώπινης κηλίδος. Αισθανόμεθα οδυνηρόν τον χωρισμόν του καλού μας Γέροντος, και μας λυπεί σφόδρα η στέρησίς του, όπως τους υιούς Ισραήλ επί τω Πατρί αυτών. Πενθεί η Ιερά Μονή αύτη μετά της αδελφότητος διά την στέρησιν σπανίου Καθηγουμένου και Πνευματικού Πατρός, πενθεί το Άγιον Όρος δι' ένα εκ των ολίγων στυλοβατών του, πενθούν οι πτωχοί της Ερήμου και των Σκήτεων διά τον ελεήμονα και πλουσιοδότην χορηγόν και ευεργέτην, πενθούμεν και κλαίομεν και ημείς οι ταπεινοί Ηγούμενοι των γειτονικών Κοινοβίων, επί τω πιστώ φίλω, τω ειλικρινεί συνεργάτη και πεπειραμένω Διδασκάλω. Πεντηκονταετία και πλέον υποδειγματικής ζωής και τεσσαρακονταετία όλη ευκλεούς Καθηγεσίας εν τη Ιερά ταύτη Μονή, έκλεισε σήμερον διά της εξ ημών αποδημίας του μακαριστού Γέροντος...». Ο Γέροντας Γαβριήλ έλεγε πως «είμεθα ως οι άγιοι Ανάργυροι, ουδέποτε ο ένας λύπησε τον άλλο. Πηγαίναμε μαζί πάντοτε ως μέλη επιτροπών εις τας Αθήνας και αλλαχού. Εκείνος συνήθιζε κατόπιν να μεταβαίνη εις διάφορα προσκυνήματα. Πότε εις τον άγιον Νεκτάριον εις Αίγιναν και πότε εις τον άγιον Γεράσιμον εις την Κεφαλληνίαν, την πατρίδα του, εγώ επέστρεφον δρομέως εις την μονήν Διονυσίου...».

Πηγή - Βιβλιογραφία

Αγιορείτου, Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Καθηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Παύλου, Αγιορειτική Βιβλιοθήκη 285-286/1960, σσ. 169-171. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Προσκυνητάριον της Ιεράς Μονής του Αγίου Παύλου, Άγιον Όρος 1997, σσ. 60-63.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Β΄ 1956-1983, σελ.635-637.